

1. KAPITOLA

---

16. októbra 1721

Amelia sa pripravovala na odchod už niekoľko dní. Castamar bol jej domovom pol roka a teraz na jeseň, práve v deň, keď sa mali začať tradičné castamarské slávnosti, rozhodla sa vydať do El Escorialu a navštíviť svoju matku. O jej zdravotnom stave sa dozvedala len z listov od služobníctva, ktoré sa o ňu staralo. Svojím typickým uhladeným spôsobom jej napísal aj don Enrique, aby ju informoval, že sa zúčastní na večeri v Castamare, a dúfa, že sa tam s ňou stretne. Vydesilo ju to. Nevedela, ako mu má vysvetliť, že nedokáže splniť, čo od nej žiada, a že nie je v jej silách zvieŕ donu Diega.

Mala síce na svojej strane doňu Mercedes a jej synovia k nej boli milí a pozorní, ale nič viac. Okrem toho dospela k presvedčeniu, že keby markíz zistil, že v zvädzaní donu Diega nepokročila a sobáš je v nedohľadne, mohol by zinscenovať nehodu a nenápadne pripraviť ju aj jej matku o život.

Vymyslela teda plán, ako vyviaznuť z tejto nepríjemnej situácie. Vyzdvihne matku, potom spolu opustia Madrid a odcestujú do Cádiz. Tam sa nalodia a odídu do niektorej z európskych krajín, možno do Francúzska, alebo ak nie, tak do

Ameriky. Dúfala, že sa jej podarí podplatiť majordóma alebo niekoho zo služobníctva, aby ju dostal z El Escorialu. Ak by to vyšlo, mohla by navždy zabudnúť na dona Enriqua. Medzitým však musela hrať jeho hru a udržiavať ho v presvedčení, že splní, čo od nej žiadal. Za nič na svete by neprezradila donovi Gabrielovi, že je zapletená do sprisahania, hoci si ho po tých mesiacoch nesmierne vážila. Nemohla riskovať matkin život, ale aj keby necítila zodpovednosť voči matke, uvedomovala si, že don Enrique má dostatok prostriedkov na to, aby ju ako štvanú zver prenasledoval, kamkoľvek sa pohne. Dokonca jej napadlo, že by mohla požiadať dona Gabriela, aby ju sprevádzal do El Escorialu, a keby tamojšie služobníctvo nespolupracovalo, ochránil by ju pred markízovým hnevom. Neskôr si to však rozmyslela, lebo nechcela, aby markíz obrátil svoju nenávisť aj proti nemu. A tak mlčala, hoci si veľmi želala byť k nemu úprimná. Obávala sa o jeho bezpečnosť, pretože ak by mu prezradila markízove plány, stal by sa jeho nepriateľom a nevyhli by sa konfliktu.

Odkedy ju zachránil od istej smrti a za búrky ju zdvihol z bahna, farbe jeho pleti nepripisovala dôležitosť. Bola si istá, že by pre ňu urobil čokoľvek. Do bodky dodržiaval lekárske odporúčania, osobne jej na tvár prikladal liečivé obklady, prechádzal sa s ňou po castamarských záhradách, brával ju na výlety do Villacoru, písal jej milé odkazy, obšťastňoval ju čítaním, dokonca jej hrával na čembale. A tak sa jedného dňa prestala zaoberať farbou jeho pokožky a začala vnímať hĺbku jeho ducha. Nepoznala šľachetnejšieho a starostlivejšieho človeka. Don Gabriel spĺňal všetko, čo by si dáma mohla želať: bol príťažlivý, sebavedomý, spoľahlivý a oddaný. Preto tu teraz sedela

so zbalenou batožinou a smutne čakala, aby sa s ním rozlúčila. Rozumeli si, no nemohli zverejniť svoj vzťah, pretože by obom priniesol len nešťastie. Ona, slobodná žena s poškvrnenou povestou a so zjazvenou tvárou, a on, ktorý síce na castamarskom panstve mal isté postavenie, no mimo neho bol len černocho, jeden z mnohých, ktorými spoločnosť opovrhovala.

Niekoľko dní zaklopal na dvere a Amelia vyzvala návštevníka, aby vošiel. Don Gabriel bol dokonale upravený, pod taftovým kabátom mal svetlomodré sako so striebornými gombíkmi. Otočila sa a mierne sa pred ním uklonila. Sňal si trojrohý kloúk, zdvorilo ju pozdravil a opýtal sa, či je pravda, že sa chystá opustiť Castamar.

„Vážim si vašu pohostinnosť, ale nechcem vám spôsobovať viac starostí. Ako vidíte, veci, ktoré ste mi tak láskavo priniesli z môjho domu v Madride, mám už pobalené. Rada by som navštívila svoju matku.“

Chápavo prikývol. Stisol pery, ako vždy, keď sa musel vrátiť k téme útoku a prepadnutia. Už pred niekoľkými mesiacmi mu dala jasne najavo, že nevie o nikom, kto by mohol mať dôvod ublížiť jej takým hrubým spôsobom. A dodala, že aj keby o niekom takom vedela, bolo by múdrejšie o tom mlčať, pretože by jej to prinieslo len hanbu, a navyše by mohla spôsobiť problémy všetkým, ktorým by sa zdôverila so svojimi podozreniami. Tie slová akoby sa vznášali medzi nimi. Nastalo ticho, ani jednému z nich sa nechcelo rozlúčiť. Potom sa však don Gabriel zahľad na ňu svojimi tmavými, žiariacimi očami, uvoľnil pery a povedal:

„Rád by som vám ešte raz zopakoval, že si z celého srdca želim, aby ste zostali na večeru.“

Pomyslela si na dona Enriqua a striaslo ju. Sklopila zrak.

„Samozrejme, týmto tlmočím aj želanie svojho brata a svojej matky, ktorá si vás, to veľmi dobre viete, nesmierne váži,“ dodal. „A trvám na tom, čo som vám povedal minule na prechádzke, že by bolo pre mňa cťou, keby som vás mohol sprevádzať na večeri.“

Usmiala sa, keď si na to spomenula.

„Ďakujem za ponuku, ale keby ste večer boli mojím spoločníkom, ocitla by som sa v nepríjemnej situácii, a myslím, že vy...“

„Rozumiem. Tak celkom som si neuvedomil, o čo vás vlastne žiadam,“ prerušil ju citlivo. „Nemusíte sa znepokojovať, moje pozvanie sa týkalo len súkromnej večere v kruhu priateľov, ktorú môj brat už tradične organizuje pred začiatkom osláv. Aj napriek bratovmu naliehaniu sa na hlavných slávnostiach nezúčastňujem. Farba mojej pleti by dvoranom prekážala a chápem, ak prekáža aj vám. Opodstatnene máte obavy, že by ste sa mohli dostať do rečí a že by to mohlo mať... katastrofálne násled...“

Amelia k nemu pristúpila a zodvihla ruku, čím naznačila, aby zmĺkol. Cítila jeho zrýchlený dych a ovanula ju vôňa éterického oleja pripomínajúca letný tymian.

„Zle ste si to vysvetlili, don Gabriel,“ zašepkala. „Hoci musím pripustiť, že keď som prišla do Castamaru, vaša pleť vo mne vzbudzovala nedôveru. No už dávno to tak nie je. Najmä po tom, čo ste mi zachránil život. Ste najlepší spoločník, akého by som si na večeri mohla želať, a moje odmietnutie nemá s farbou vašej pokožky nič spoločné. Pozvanie som odmietla... z hlúpej ženskej márnivosti...“ vysvetlila a dlaň si priložila

na výraznú jazvu na líci. „Nechcem sa na slávnostiach takto ukazovať.“

Výraz dona Gabriela sa v okamihu zmenil.

„Ospravedlňujem sa za svoju reakciu,“ vyhrkol. „Zvykol som si na pohrdanie, ktorým na moju farbu reagujú netolerantní ľudia. Videl som len na seba, hoci som mal myslieť v prvom rade na vaše dobro.“

„Neobviňujte sa. Poznám vás, viem, aké máte šlachetné srdce,“ prehodila Amelia, akoby sa nič nestalo.

Chvíľu na seba hľadeli. Cítila, že je medzi nimi veľa nevyvedaného. Podišiel k nej.

„Dovoľte mi, aby som vás chránil,“ povedal. „Prisahám, že nedopustím, aby vám znova niekto ublížil.“

Tie slová ju natoľko dojali, že v tej chvíli mala sto chutí sa k všetkému priznať. Končekmi prstov jej prešiel po jazve a ona sa mu váhavo dotkla ruky. Ani nevedela ako, nekonečný priestor, ktorý ich dovtedy rozdeľoval, zmizol. Pomaly sklonila hlavu a oprela si mu čelo o hrud'. Vtom niekto zaklopal a okamžite sa od seba odtiahli. Do izby vošiel don Diego. Prekvapilo ho, že ju tam našiel v bratovej spoločnosti. Zmätene cúvol, ale don Gabriel ho uistil, že neprišiel nevhod. Na chvíľu sa v Amelii ozval zvláštny pocit, ako keď bratov zažila po prvýkrát osamote. Neboli medzi nimi žiadne rozdiely, spájalo ich bratstvo pevné ako oceľ. Absolútne si dôverovali, jeden o druhom ani zamak nepochybovali. A napokon, rozhovor o otroctve s donom Diegom jej otvoril oči a pochopila, aký je svet voči farebným nespravodlivý.

„Prišiel som poprosiť seňoritu Castrovú, aby zostala na večeru,“ ozval sa Diego trochu neisto.